

Tærning som Karl den Stores tolv Kammerherrer. De drak et Glas og spiste en Bid Brød, og naar en af dem fik en god Idé, lo han højt og gav sine Kammerater vældige Stød i Ryggen, for at de bedre skulde forstaa ham. Imens sad de gamle og drak langsomt og i Stilhed.

Da disse Mennesker vare gaaede til deres Arbejde, forlod Gestas »den lille Morian« og naaede »det gode Hjørne«, hvis Rækværk i Form af Lanser var ham bekendt. Der drak han igen i godt Selskab og inviterede endog to fredelige og mistroiske Politibetjente paa et Glas. Derpaa besøgte han et tredje Værtshus, hvis gamle Smedejernsskilt forestillede to Mandslinge, der bære en uhyre Vindrueklase, og blev der serveret af den smukke Madam Trubert, der er berømt i hele Kvarteret for sin Dyd, sin Styrke og sit gode Humør. Saa nærmede han sig Fæstningsværkerne og drak hos Destillatørerne, hos hvem man ser Messinghaner lyse i Mørket, og hos Smaahandlerne, uden for hvis Døre man ser to Kasser med Laurbærtræer. Han vendte derpaa tilbage til de mere befolkede Kvarterer og lod sig servere Vermout og Kognak i forskellige Kafeer. Klokkeren slog otte. Han gik meget lige, med en støt Holdning, stiv og højtidelig; han blev forbavset, naar Kvinderne, som barbovede, med Haaret knyttet i en lille Knude i Nakken løb for at gøre deres Indkøb, stødte til ham med deres tunge Kurve, eller naar han selv kom til at puffe til en lille Pige, der bar et stort Brød i sine Arme. Og undertiden, naar han gik over Midtergaden, standsede en Mælkevogn, hvis store Tinbeholdere dansede og sang, saa tæt ved ham, at han følte Hestens varme Aande paa sin Kind. Men han fortsatte sin Gang uden at skynde sig og uden at agte paa den landlige Mælkehandlers Eder. Hans Gang var visseelig, støttet til Egetræstokken, stolt og rolig, men indvendig svinglede den gamle Mand. Der var ikke længere noget tilbage af Morgenens Fryd. Lærken, der havde slynget sine jublende Triller ind i hans Sjæl med de første Draaber af den gule Vin, var flygtet med hurtige Vingslag, og nu var hans Sjæl et taaget Klippelandskab, hvor Ravnene skreg under de sorte Træer. Han var Dødsens bedrøvet. Angerens og Skammens Stemme raabte til ham: »Dyr, Dyr, du er et Dyr.« Og han beundrede denne forturnede og rene Røst, denne skønne Englerøst, der mystisk var i ham, og som gentog: »Dyr, Dyr, du er et Dyr.« Der vaagnede i ham et uendeligt Begær efter Uskyldighed og Renhed, og han gav sig til at græde. Tunge Taarer trillede ned i hans Bukkeskæg. Han græd over sig selv. Lydig mod Herrens Ord, som siger: »Græder Jerusalems Døtre over eder selv og over eders Børn«, fældede han sine Øjnes bitre Dug over sit Kød, der var skændet af de syv Dødsynder, og over sine smudsige Drømme, fødte af Fuldskaaben. Hans Barndoms Tro vaagnede op i ham og udfoldede sig ganske frisk og blomstrende. Fra hans Læber randt naive Bønner. Han sagde ganske sagte: »Herre, min Gud, lad mig atter blive som det lille Barn, jeg fordem var.« Netop som han bad denne enfoldige Bøn, befandt han sig udenfor Indgangen til en Kirke.

Det var en gammel Kirke, fordem hvid og skøn under sine Stenornamenter, som Tiden og Menneskene have sønderrevet. Nu var den blevet sort som Sulamith, og dens Skønhed taler nu kun til Digternes Hjerter; det var en Kirke, usselig og gammel som François Villons Moder, der maaske i sin Tid kom og knælede i den, og paa de nu hvidkalkede Vægge saas det Paradis malet, hvis Harper hun troede at høre, og det Helvede, hvori de dømtede vare kogte, hvad der forvoldte den gode Kone en stor Rædsel. Gestas traadte ind i Guds Hus, hvor han ikke saa en Sjæl, ikke en Gang en Vievandsstænger, ikke en Gang en fattig Kone som François Villons Moder. Kun et Regiment Stole, der stod i fin Orden i Skibet, vidnede om Sognebørnernes Troskab og syntes i Fællesskab at fortsætte Bønnerne.

I den fugtige og friske Skygge, som faldt fra Hvælvingerne, drejede Gestas til højre ind i Side-skibet, hvor ganske nær ved Indgangen foran en Madonnastatue et Jernstativ stod og viste sine spidse Tænder, hvorpaa endnu intet Votivvokslys brændte. Og idet han betragtede det hvide, blaa og røde Billede, som smilede midt mellem Guld- og Sølvhjerter, der vare hængte op som Gaver, bøjede han sit gamle, stive Ben, græd St. Peterstaarer og sukede ganske sagte usammenhængende Ord: »Gode

Madonna min Moder, Maria, Maria, dit Barn, dit Barns Mo'r.« Men han rejste sig meget snart og gjorde nogle raske Skridt og standsede foran en Skriftestol. Denne Skriftestol, der var af Egetræ, som Tiden havde brunet, havde et hæderligt, fortroligt og hjemligt Udseende som et gammelt Linnedskab. De religiøse Emblemer, der vare udskaarne paa Fyldingerne i Muslingefelter, bragte een til at tænke paa de Borgerkoner, som i gamle Dage kom dér og bukkede deres Huer med høje Knipplingssæt og vadskede deres husmoderlige Sjæle i denne symbolske Dam. Hvor de havde knælet, knælede ogsaa Gestas, og med Læberne mod Trætræmmen kaldte han med dyb Stemme: »Hr. Pater, Hr. Pater!« Da ingen svarede paa hans Kalden, bankede han ganske sagte med Fingeren paa Gitret. »Hr. Pater, Hr. Pater!«

Han tørrede sine Øjne for bedre at se gennem Gitrets Huller, og han troede at skelne Præstens hvide Bladkrave i Skyggen.

Han gentog:

»Hr. Pater, Hr. Pater! hør mig dog; jeg trænger til at skrifte, jeg trænger til at vadske min stakkels Sjæl, som er sort og snavset, som er mig modbydelig. Skynd Dem, skynd Dem, Hr. Pater, giv mig Syndsforladelsens Bad, Tilgivelsens Bad, Jesu Bad. Naar jeg tænker paa mine Misgerninger, faar jeg hjerteont, og jeg faar Lyst til at kaste op af Modbydelighed over mit urene Liv. Badet, Badet!«

Saa ventede han. Han ventede længe, idet han snart troede at se en Haand, som gjorde Tegn til ham fra Bunden af Skriftestolen, snart kun opdagede en tom Plads i den lille Loge. Han laa ubevægelig med Knæene som sømmede fast til Trætrinet og Blikket fæstet paa det Gitter, hvorfra skulde komme Tilgivelse, Fred, Forfriskelse, Frelse, Uskyldighed, Forsoning med Gud og med ham selv, den himmelske Glæde. Af og til mumlede han ømme Bønfaldelser: »Hr. Pastor, Hr. Pater! Hr. Pastor, jeg er tørstig, giv mig noget at drikke, jeg er meget tørstig, min gode Hr. Pastor; giv mig, hvad De har, rent Vand og en hvid Kjole og Vinger til min stakkels Sjæl. Giv mig Syndsforladelse og Tilgivelse.«

Da han intet Svar fik, bankede han haardere paa Gitret og sagde ganske højt:

»Er De saa god at give mig Syndsforladelse!«

Til sidst tabte han Taalmodigheden, rejste sig og bankede med svære Stokkeslag mod Væggen i Skriftestolen og raabte:

»Hov! Hvor er Præsten! Hvor er Vikaren!«

Og alt som han talte, slog han haardere; Slagene faldt voldsomt paa Skriftestolen, fra hvilken hele Støvskyer stod til Vejrs, og som svarede paa disse Fornærmelser med sine gamle, ormstukne Bræders Stønnen.

Svejtseren, som fejede i Sakristiet, kom løbende med opsmøgede Ærmer, da han hørte Spektaklet. Da han saa Manden med Stokken, standsede han et Øjeblik og nærmede sig saa med den forsigtige Langsomhed, der kendetegner Tjenere, som ere blevne graa i det laveste Politis Pligter.

Da han var kommen inden for Hørevidde, spurgte han:

»Hvad er det, De vil?«

»Jeg vil skrifte!«

»De kan ikke komme til at skrifte for Øjeblikket!«

»Jeg vil skrifte!«

»Gaa Deres Vej!«

»Jeg vil tale med Præsten!«

»Hvad vil De ham?«

»Jeg vil skrifte!«

»Præsten er ikke til Stede!«

»Saa vil jeg tale med den første Vikar!«

»Han er heller ikke til Stede. Gaa Deres Vej!«

»Saa den anden Vikar, den tredie Vikar, den yngste Vikar!«

»Gaa Deres Vej!«

»Hvad, vil De virkelig lade mig dø uden Skriftemaal? Men saa er det jo værre end i 1793. En ganske lille Vikar! Hvad kan det skade Dem, at jeg skrifter til en ganske lille Vikar, ikke større end min Arm? Kald dog paa en Præst, der kan komme og høre mit Skriftemaal! Jeg lover ham at betro ham nogle Synder, der sikkert er langt sjældnere, langt mærkværdigere og meget interessantere end alle dem, som hans Sladderkællinger af Skriftebørn kan spinde ham. De kan underrette ham om, at der er een, som søger ham for et skönt Skriftemaal!«

»Gaa Deres Vej!«

»Men i Djævlens Skind og Ben, kan du da ikke forstaa, gamle Barrabas? Jeg siger dig jo, at jeg vil forsones mig med den gode Gud, for Fanden!«

Skönt denne Hellebardist ikke havde det majestætiske Ydre, som de rige Sognekirkers Svejtserere have, var han dog stærk, og han tog vor Ven Gestas i Skuldrene og smed ham ud.

Da Gestas var ude paa Gaden, havde han kun én Idé i Hovedet, og det var at komme ind i Kirken igen gennem en Sideindgang for at overraske Svejtseren og — om det var muligt — faa Fingre i en lille Vikar, som vilde gaa ind paa at høre hans Skriftemaal.

Til alt Uheld for denne Plans heldige Udførelse var Kirken omgivet af gamle Huse, og Gestas gik vild, uden Haab om at finde tilbage, i en Labyrinth af Gader, Gyder, Passager og Stræder, som ikke vare til at hitte ud af igen.

— Der boede en Vinhandler, hos hvem det stakkels Skriftebarn tænkte at søge Trøst i Absinth, hvad der ogsaa lykkedes ham, men han blev snart greben af en ny Anger. Og det er det, som gør hans Venner sikre i Haabet om, at han bliver frelst. Han har Troen, den enfoldige, stærke og naive Tro. Det er nærmest Gerningerne, det skorter paa. For øvrigt gælder det om ikke at tabe Haabet, thi han selv taber det aldrig.

Uden hverken at indlade os paa alle Forudbestemelseslærens store Vanskeligheder eller undersøge, hvad St. Augustinus, Albigenkerne, Hussiterne, Luther, Calvin, Jansen og den store Armand have ment vedrørende dette Punkt, agte vi Gestas forudbestemt til den evige Salighed.

Gestas, sagde Herren, gik ind i Paradis.

Landsystemninger.

I.

Jeg sidder uden for Hytten
i Midnattens stille Stund
og tænker paa Barn og Hustru,
som længst er faldne i Blund.

Alt omkring mig er tystnet
og Byen gaaet til Ro,
jeg hører de sidste Gæster
forlade den gamle Kro.

Kroværten slukker »Lanternen«,
mens Prangerens gamle Hund
gør Hals ad de Natteravne,
der oder hans gode Blund.

De hjemadvandrendes tunge
Træskos taktfaste Trin,
og Pranger-Køterens Skældsord —
ellers er alt sovet ind. — — —

Jeg sidder uden for Hytten,
som rummer min Verdens to —
min Lykke er stille som Natten,
mit Hjerte er faldet til Ro.

II.

Hvor Himlen er lys og rolig,
nu Sol er sunken i Hav,
den breder sig vesterude
i Skær af Bronze og Rav.

Den hvælver sin mægtige Kuppel,
Uendelighedens Symbol,
i langsom Skiften fra lys Safir
til dunkleste Vaarviol. —

Saa falmer med ét dens Farver,
som tændtes, da Dagen laa død:
Midnattens Mørkebølge
drukner dem i sit Skød.

Og sort som en Jættens næve,
knyttet i Vredens Stund,
hvælver sig Nattens Himmel
over Menneskebørnens Blund.